

ת"פ 44513/07/15 - מדינת ישראל נגד רז בר עוז - נמחק עד לאיתורו, שון קשתי - קבוע למועד אחר, דור טולדנו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 44513-07-15 מדינת ישראל נ' בר עוז ואח'

לפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אטיה וחבר

נגד
הנאשמים 1. רז בר עוז - נמחק עד לאיתורו
2. שון קשתי - קבוע למועד אחר
3. דור טולדנו
ע"י ב"כ עו"ד קדוש

גזר דין הנאשם 3 מר דור טולדנו

ביום 6.9.16, במסגרת הסדר טיעון, הודה הנאשם והורשע בעבירה של תקיפה חובלנית בצוותא, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. לפי המוסכם, הופנה הנאשם לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות, והתקבלו בעניינו תסקיר מיום 16.11.17 וחוות-דעת הממונה מיום 29.10.17.

לאחר שהנאשם הפקיד סך פיצוי מוסכם של 2,000 ₪, טענו ב"כ הצדדים לעונש לפי המוסכם:

התביעה, שלפי ההסדר הגבילה עתירתה למאסר בעבודות שירות, עתרה לעונש של שלושה חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה, קנס ופיצוי (שהופקד);

ההגנה עתרה לביטול הרשעתו של הנאשם ולחייבו בביצוע שעות של"צ, כהמלצת שירות המבחן;

מעשי הנאשם:

1. בליל השנה האזרחית החדשה 1.1.15, סמוך לשעה 02:00, יצאו הנפגע מר א ע, חברתו וזוג חבריהם, ממועדון בתל-אביב. בעודם עולים במדרגות כדי לצאת מהבניין, פגשו בנאשם 1 מר רז בר-עוז שקרא לעברם "חן, יא זבל", ובתגובה השיב הנפגע במילים "הלו שמנדיק".

2. רז ביקש לשוחח עם הנפגע, אחז בידו ומשך אותו לעברו, ואז תקפו הנאשם 2 מר שון קשתי והנאשם דנן את הנפגע, כשהם מכים אותו באגרופים ובעיטות בכל חלקי גופו, כשהנפגע מסוכך על פניו.

עמוד 1

3. כך גרמו הנאשם ושון לנפגע חתך בגבה הימנית, שהצריך תפירה בהרדמה מקומית וזריקת טטנוס, המטומה ונפיחות בעין ימין, אודם בצווארו וכאבים בפנים וברגל.

4. לציין, שהצדדים הסכימו שחלקו של הנאשם באירוע היה קטן יותר מחלקו של רז (וכך גם הוסכם בעניינו של שון).

דחיית עתירתה של ההגנה לביטול הרשעתו של הנאשם:

1. ההגנה עתרה לאימוצה של המלצת שירות המבחן, שמשמעה ביטול הרשעתו של הנאשם. היסוד לעתירה זו הוא החשש לפגיעה ממשית בתעסוקת הנאשם, לרבות בקבלת אשרה ליציאה לחו"ל, והערך של עידוד וחיזוק חלקיו החיוביים והמתפקדים.

2. הנאשם עובד כיום ברשת בתי קפה, והציג מכתב מטעם המעסיקה (בכתב יד, ללא תאריך, ומופנה לממונה על עבודות השירות) לפיו נבחר הנאשם להישלח לוורנה שבבולגריה, להשתלמות בתחומי הניהול והמסעדות, כש"במידה ויורשע, הדבר עלול לפגוע משמעותית לקידומו הניהולי בחברה" [נע/1]. בדברו בתום טיעוניהם של ב"כ הצדדים, הוסיף הנאשם ואמר כי בעל החברה לא מוכן לקבל מישהו עם "רקורד פלילי".

3. לא ברור כלל, מדוע בחר הנאשם לחלוק עם מעסיקיו את היותו נאשם בהליך פלילי, ולא ברור כלל אם היו מעסיקיו עוברים על חוק מפורש ודורשים ממנו "תעודת יושר" כתנאי לקידומו ברשת בתי קפה.

4. המכתב אינו משכנע כלל בדבר קיומו של סיכון קונקרטי לקריירה של הנאשם: לא צורף כל תיעוד לעניין מהותה של הנסיעה לוורנה או-אף לעצם קיומה; לא נטען כי הכניסה לבולגריה מחייבת אשרה וחשיפת קיומו של רישום פלילי; לא ברור כלל, עד-כמה ואם-בכלל תשפיע על העסקתו ההרשעה לבדה, בשונה מעצם הקביעה כי ביצע את המעשה, והנה - נראה שמעסיקיו של הנאשם לא נרתעו מהעסקתו, על-אף שמחודש ספטמבר 2016 הנאשם נושא תו של הרשעה, ובוודאי של מי שנמצא אחראי למעשה תקיפה.

5. כל-זאת ועוד: עצם ההרשעה לא הפריע לנאשם להיכנס לארה"ב: הנאשם עזב את הארץ לאחר הרשעתו (ללא רשות, תוך ניתוק קשר עם סניגורו, וכשכמובן לא התייצב בפני שירות המבחן והממונה על עבודות השירות למועדי ראיונות שנקבעו לו) ושהה בארה"ב במשך חמישה חודשים ללא כל הפרעה, כשבמהלך שהותו שם אף עבד לדבריו בעסק של אביו.

6. לפי כלליה של הלכת **כתב** הידועה (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מ.י.** (1997)), די היה באמור לעיל כדי לדחות את בקשת ההגנה, אך בנוסף - טיבו של המעשה החמור, תקיפתו הפראית של הנפגע בגין חילופי דברים שאינם נוגעים כלל לנאשם, מחייב את קיום ההרשעה אף כשלעצמו.

7. עתירת ההגנה לביטול ההרשעה נדחית אפוא.

נסיבות העבירה - קביעת מתחם העונש ההולם:

1. כידוע, בית המשפט לא ידחה בנקל הסדר טיעון לעונש שמובא לאישורו, לנוכח קיומם של שיקולים כבדי

משקל התומכים במוסד הסדרי הטיעון, ובראשם האינטרס הציבורי שלא לכרסם במעמדו כמכשיר אכיפה ושלא לפגוע באינטרס ההסתמכות של הנאשם (ע"פ 2021/17 **מצגר נ' מ.י.** (2017), פסקה 11). יחד עם זאת, בית המשפט אינו כבול להסכמות הצדדים בהסדר הטיעון לעניין העונש, ובבואו לגזור את הדין הוא רשאי ואף חייב לבחון את נאותות הסדר הטיעון אשר הובא לפניו, אם בהסדר שהוגש לפניו התקיים איזון בין טובת ההנאה הצומחת לנאשם מהסדר טיעון לעניין העונש, לבין אינטרס הציבור כפי שהוא בא לידי ביטוי בעונש המוסכם. על מנת לקבוע אם התקיים האיזון הראוי, על בית המשפט לבחון את העונש המוסכם בהסדר הטיעון אל מול העונש שהיה נגזר על הנאשם לולא הסדר הטיעון, ומהי מידת ההקלה שניתנה לו עקב הסדר הטיעון (ע"פ 1958/98 **פלוני נ' מ.י.** (2002); ע"פ 3068/10 **פלונית נ' מ.י.** (2010), פסקאות 44-40).

2. בית המשפט העליון קבע פעמים רבות שהוראותיו של תיקון 113 לחוק העונשין אינן עומדות בסתירה ל"גישת האיזון הראוי" - דהיינו, הערכאה הדיונית מוסמכת ואף נדרשת לבחון הסדרי טיעון על רקע מתחם הענישה ההולם, שאותו יש לגבש בהתאם להוראות הקונקרטיים של תיקון 113 (ע"פ 921/17 **אבו זעילה נ' מ.י.** (2017); **מצגר הנ"ל**, פסקה 16; ע"פ 5855/15 **לונסי נ' מ.י.** (2016), פסקה 11; ע"פ 512/13 **פלוני נ' מ.י.** (2013), פסקאות 12-18 לפסק דינו של השופט ח' מלצר; קול אחר שנשמע בדברי הש' זילברטל בע"פ 2524/15 **שפרנוביץ נ' מ.י.** (2016) איננו אפוא עיקרה של הלכה).

3. קביעת המתחם לא תיעשה בדקדקנות הרגילה, אלא במידה המאפשרת בחינתו של הסדר הטיעון במבחן האיזון הראוי.

4. הנאשם, עם חבריו, פגע באופן מהותי בערכים המוגנים של שמירת החיים והבריאות ושל כבוד האדם. אמנם לא מדובר בתקיפה מתוכננת, אך אופן ביצועה בצוותא, כאלימות סתמית משולחת-רסן על לא-דבר, בעוצמה שהותירה סימניה בגוף הנפגע [תע/1, תע/2], וכשפוטנציאל הנזק חמור פי-כמה, מחייב ענישה ממשית. עם-זאת, הוסכם כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירה היה קטן מזה של רז, ואף לכך יש לתת ביטוי, כמו-גם למהות הנזק הקונקרטי שלא היה חמור ואף לא מתמיד.

5. הענישה הנוהגת מגוונת למדי אך ככלל ניתן לאתר קו ענישתי ברור, לפיו כאשר מדובר בתקיפה חובלנית שלא בוצעה בחפץ חובלני ולא גרמה לנזק חמור או מתמיד, נקבעו מתחמים עונשיים בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר לריצוי בכליאה (כך ראו ת"פ 5401-01-17 **מ.י. נ' סמימי** (2017), ת"פ 38531-01-15 **מ.י. נ' לוין** (2016), ת"פ 19626-05-14 **מ.י. נ' הלפרין** (2016), ת"פ 26054-12-14 **מ.י. נ' ריאגוזוב** (2016)).

6. נראה, כי בשקלול הנסיבות, יש לקבוע מתחם שתחילתו במאסר מותנה וסופו ב-12 חודשי מאסר, כעונש עיקרי. עתירות הצדדים מצויות אפוא במתחם העונש ההולם, ומשכך יש לקבוע כי הסדר הטיעון סביר ומאוזן.

קביעת העונש:

1. ראשית לכל יש לתת משקל הולם לעצם הודייתו של הנאשם במסגרת הסדר טיעון, ובפרט לעובדת הודאתו בכתב האישום ככתבו וכלשונו: הודאה שכזו מעידה על נטילה כנה של אחריות למעשים, כפי שהתרשם גם שירות המבחן. עוד גילה הנאשם אמפתיה כנה לנפגע, וצרף להודאתו נכונות לפיצוי.

2. ענייננו באדם צעיר, שבעת המעשה היה כבן 22, וששירות המבחן התרשם כי הינו בעל מסד תקין של ערכים נורמטיביים. הנאשם עובד ומכוון עצמו לחיים יצרניים.
3. הנאשם נטול עבר פלילי. האירוע העברייני שלפנינו היה יחיד בחייו, ואין דומים לו לפני או אחרי ביצועו. חלוף הזמן מאז האירוע, בו לא הסתבך הנאשם בפלילים, מלמד על היותו של האירוע חריג. האירוע וההליך הפלילי בעקבותיו טלטלו את הנאשם, שניתק קשריו עם החברה לה חבר ושלא היטיבה עמו.
4. שירות המבחן אינו מתעלם מחלקים לא-מגובשים באישיותו של הנאשם, שמתגלים בקשייו להתארגן וליטול אחריות מלאה על חייו; אולם, אבחנה זו של שירות המבחן תואמת את גילו של הנאשם, "בגיר צעיר", ומקובלת עלי המלצת שירות המבחן שלא לענוש את הנאשם בעונש שיפגע בכוחותיו החיוביים ובנחישותו לקדם עצמו בחייו במסלול נורמטיבי.
5. העונש העיקרי ייקבע אפוא בתחתית המתחם, כמאסר מותנה מרתיע, ולצדו גם ענישה קונקרטית של שעות של"צ בהיקף נרחב, קנס ופיצוי (שכבר הופקד). עוד אחייב את הנאשם, בהסכמתו, בפיקוח שירות המבחן.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שישה חודשי מאסר על-תנאי למשך שנתיים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות מכל סוג;
- ב. קנס בסך ₪ 5,000 שישולם עד ליום 1.1.18, או חודשיים מאסר תמורתו;
- ג. פיצוי לנפגע בסך ₪ 2,000, שכבר הופקד ועתה יועבר לנפגע;
- ד. 240 שעות של"צ, לביצוע לפי תכנית שירות המבחן שתוגש עד לדיון הנקבע עתה ליום **2.1.18** שעה 08:30, כשהנאשם מוזהר בדבר חובת התייצבותו לדיון. אם תוגש התכנית קודם לדיון, תאושר על הכתב והצדדים יופטרו מהתייצבות. הנאשם מוזהר, כי אי-ציות להוראות שירות המבחן או הממונים במקום השל"צ יוביל להשבת התיק לבית המשפט ולהטלת עונש חלופי נוסף;
- ה. פיקוח שירות המבחן למשך שנה, כשהנאשם מוזהר כי אי שיתוף פעולה עם השירות יוביל להשבת התיק לבית המשפט ולהטלת עונש חלופי נוסף;

הוראות נלוות:

- א. עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן, ולידיעה בלבד של הממונה על עבודות השירות;

ב. **שירות המבחן** מתבקש להגיש דיווח על מידת השתלבותו והירתמותו של הנאשם לטיפול ועל דרכו בביצוע השל"צ, עד לתזכורת פנימית הנקבעת ליום **25.4.18** (אך לא לפני 16.4.18);

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י' כסלו תשע"ח, 28 נובמבר 2017, במעמד הצדדים.